

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:
Gorizia, Riva Piazzutta, 18 - tel. 3177
PODUREDNIŠTVO:
Trieste, Vico d. Rose, 7 - tel. 37603

Polletna naročnina L. 800
Letna naročnina L. 1.500
Letna inozemstvo L. 2.500
Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XII. - Štev. 32 (601)

Gorica - četrtek 18. avgusta 1960 - Trst

Posamezna številka L 30

NAUK iz Monakovega Tržaški in goriški Slovenci na evharističnem kongresu

Sedemindeseti svetovni evharistični kongres v Monakovem je za nami. Udeleženci so se razšli na vse strani sveta, številne razstave, ki so kongres spremljale, so povzročile zaprte, tudi veliki oltar na Teresienwiese je odstranjen. Mesto Monakovo je zadobilo zopet svoj vsakdanji videz. Tudi mi slovenski udeleženci na kongresu smo zopet vsak pri svojem delu in zaposlitvi. Ali vendar kongres se živi in mora živeti, saj če bi z njegovim uradnim zaključkom bilo vse končano, bi se trud in stroški za tako veliko versko manifestacijo ne izplačali. Kongres se živi v srcih vseh udeležencev, v njih spominu, v njihovih dušah. Mi vsi, ki smo se ga udeležili, se radi povračamo na one srečne dni, ki smo jih preživeli v Altöttingu in v Monakovem. Povračali se bomo še dolgo, saj je bilo to doživetje, ki ga čas ne more zabrisati.

Toda poleg nepozabnih spominov smo z evharističnega kongresa odnesli še nekaj, kar je prav, da tudi drugi vedo in da postane med nami živo dejstvo.

Prvo tako dejstvo je obisk v Dachau. V petek 5. avgusta, ko je Cerkev obhajala spomin Marije Snežnice, je bil na evharističnem kongresu dan KRIZA. Ta dan popoldne je več tisoč mladih peš šlo iz Monakovega v 17 km oddaljeni Dachau. Drugi so šli tja z avtopulmani ali z drugimi prevoznimi sredstvi. Tam so na ta dan blagoslovili spominsko kapelo, posvečeno Kristusu, ki je za nas krvavi pot potil. Govorili so ob tej priložnosti trije bivi zaporniki, govorili so razni škofje. Vsi so poudarjali eno: nekdanji Dachau nam priča, česa je zmogočno človeško sovraštvo in mržnja brez Boga; današnji Dachau nam govori, da vera v Kristusa premaga svet, ker oznanja ljubezen. Nekdanji prostor preklestva je zato postal glasnik in opomin vsem živim, naj se vendarle odpovedo vsem tistim sistemom, ki oznanjajo mržnjo in sovraštvo med narodi in pripravljajo revolucijo in z njo vojno.

Proč zato tudi s tistim sistemom, ki s stisnjeno pestjo proglašja sovraštvo do Boga in do Cerkve, ki oznanja svetovno revolucijo in pripravlja novo vojno, zakaj sad sovraštva, revolucije in vojne so le novi Dachavi, katynska grobišča in taborišča smrti.

Se en nauk smo prinesli iz Monakovega, kjer smo prisostvovali maši, kakor se nikdar v življenju. Vsa ogromna množica smo se čutili eno srce in ena duša v skupni liturgični molitvi, petju in sodarovanju z mašnikom. Kako živa je taka maša, ker ne daruje in molli samo mašnik, temveč molli, poje in sodaruje z njim vse ljudstvo, vsa krščanska občina! Različnih jezikov in plemen smo skupno molili v latinščini in peli in razumeli sv. mašo. Kako so bili na laž postavljeni tisti, ki trdijo, da je samo v živih jezikih molitev prava molitev. Ni res! Liturgična molitev je še globlja, kadar jo verno ljudstvo o-

Dolgo pričakovano in skrbno pripravljano romanje k Marijinemu svetišču v Altöttingu in na svetovni evharistični kongres v Münchenu na Bavarskem je za nami. Tukaj podajamo kratko poročilo, kako je poteklo naše skupno romanje.

Na poti

V petek 5. avgusta ob 6.45 je odpeljal posebni vlak skupino tržaških romarjev. V Nabrežini so se pridružili romarji od Sv. Križa, Zgonika, Nabrežine, Mavhinj, Šempolaja in Sosljana. V Trzinu je vstopilo nekaj romarjev iz Doberdoba. Zadnji so se pridružili Goričani. Posamezni romarji so prišli še na kasnejših postajah.

Med romarji je bilo praznično razpoloženje, znanci so se iskali in se pozdravljali. Ta idila pa je bila skoraj pokvarjena v Trzinu. Železniški uradniki so morali zamenjati vagon, ki so ga imeli Goričani, ker se je zdel avstrijskim železničarjem neprimeren za nadaljnjo pot. Italijanska obmejna policija pa je morala pokazati vso dobro voljo, da so lahko šli vsi romarji naprej v Avstrijo in Nemčijo.

Sonce nam ni bilo naklonjeno, zato nismo mogli v vsej krasoti opazovati pokrajine in gora na dolgi poti. Veseli pa smo bili v Badgasteinu, kjer smo imeli nekoliko daljši postanek. Skoraj hladno je bilo. Ogledali smo si mogočen vodni slap, ki pada preko skal. — Na meji v Salzburgu nismo imeli nobenih sitnosti. Znašli smo se na Bavarskem. Točno ob napovedani uri smo dospeli na postajo v Altöttingu.

V Altöttingu

Na postaji so nas sprejeli administrator božje poti doktor Bauer, gvardijan kapucinskega samostana in krajevni župan. Pred postajo smo oddali kovčke in prtljago, ki so jo takoj odpeljali v hotele, sami pa smo se razvrstili v procesijo in šli v baziliko sv. Ane, ker je Marijino svetišče

pravilja v latinskem jeziku in se tudi samo udeležuje liturgičnih obredov.

Zato je bil drugi nauk iz Monakovega ta, da moramo tudi med nami bolj poživiti liturgično udeležbo pri sv. maši, podobno, kot imajo to vpeljano že veliko let Nemci in vpeljujejo sedaj tudi v sosedni Sloveniji in tudi drugod. Če bomo ta nauk izpeljali v spomin na svetovni evharistični kongres, potem je bila naša pot plodovita tudi za rodove za nami.

XY

le majhna cerkva. Pozdravljali so nas zvonovi, rahel dež pa je spremljal našo skupno molitev in petje.

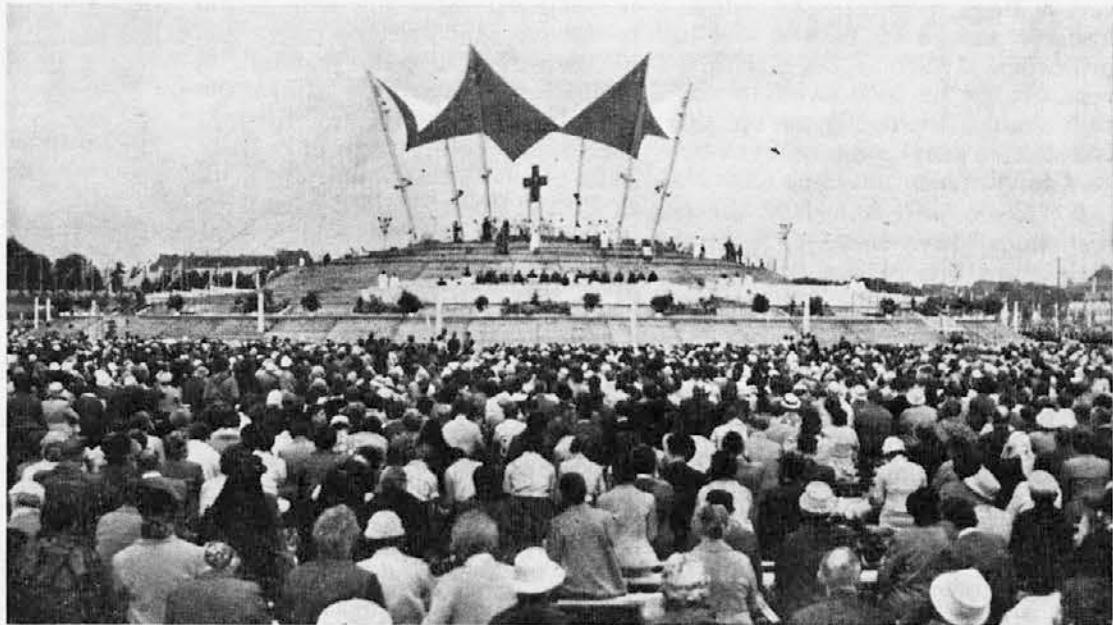
V cerkvi nas je gvardijan pozdravil v nemščini in nam želel srečno bivanje in da bi v miru doživeli snidenje z Bogom v naših dušah. Patrove besede je prevedel msgr. Škerl. Takoj nato smo se razšli po naših hotelih, kjer smo našli vse dni prijazno in dobro oskrbo. Vsak romar je dobil kongresno izkaznico in v sobi ga je čakala še lična torbica s štirimi knjižicami, ki jih je izdal kongresni odbor. Priložena je bila lepa brošura s slikami o Münchenu, ki jo je darovala münchenska občina. V Altöttingu smo že našli skupino koroških Slovencev.

Naslednje jutro so nekateri že navsezgodaj pohiteli v Marijino svetišče, kjer so v tihi molitvi počastili božjo Mater. Za vse romarje pa je bila ob osmih sveta maša v baziliki svete Ane. Mnogi romarji so opravili sveto spoved. Sveto mašo je daroval kanonik msgr. Škerl, skupne molitve in petje pa je vodil bazovski župnik č. Marijan Živic. Pri evangeliju je nagovoril romarje dr. Franc Segula. Vabil je romarje, naj bo Evharistija središče njihovega verskega življenja.

Takoj po maši sta se zbrali dve skupini, najeli posebni korieri in se odpeljali v Dachau, saj so bili med romarji taki, ki so med vojno v taborišču izgubili svojce. Ostali romarji so si ogledali krajevne zanimivosti: starodavno župno cerkev z mnogimi zgodovinskimi spomeniki, zakladnico z dragocenostmi, ki so jih pobožni romarji poklonili Marijinemu svetišču; zahvalne podobe in predmete, ki so razstavljeni okrog milostne kapele; misijonsko razstavo; panoramo, ki prikazuje Jezusovo križanje; mnogi so obiskali samostan, kjer je 41 let bil za vrtarja sveti Konrad von Parzham, njegov grob in druge zanimivosti.

Popoldne smo si v dvorani ogledali film o nastanku altöttingške Marijine božje poti. Film je zelo dobro zasnovan, da so ga mogli razumeti tudi tisti, ki ne razumejo nemškega jezika. Sledila je skupna molitvena ura v cerkvi svetega Konrada. Molili smo po namenih evharističnega kongresa. Med molitveno uro je msgr. Jamnik govoril o zasnovi kongresa, msgr. Močnik iz Gorice pa je razložil geslo kongresa Pro mundi vita — za življenje sveta.

Posebnost naših skupnih romanj je vedno večerna procesija z lučkami. V Altöttingu se navadno vršijo vsako soboto in sicer po točno določenem redu. Romarji se zberejo v baziliki sv. Ane ali v kaki drugi cerkvi, kjer je daljši nagovor, nato šele se razvije procesija in se usmeri proti Marijinemu svetišču. Vsak romar ima v roki svečo. Istega večera je bilo nad pet sto nemških romarjev v Altöttingu, ki so se tudi udeležili procesije, a vseeno je administrator svetišča določil, da imajo v

Pogled na glavni oltar kongresnega prostora Theresienwiese, kjer se je vršila veličastna zaključna slovesnost svetovnega evharističnega kongresa

procesiji prednost slovenski romarji. Glasno smo molili rožni venec in nato peli litanije Matere božje. Procesija je speljana tako, da najprej obkroži trg okrog Marijinega svetišča, nato pa se vedno v ožjih krogih bliža svetišču, dokler se vsi ne zberejo pred svetiščem. Petje v procesiji je zelo olajšano, ker so po vsem trgu nastavljeni zvočniki. Gospod Marijan Živic je v lepem nagovoru spomnil, da smo združeni z brati v Kristusu, ki so istočasno v Münchenu na kongresnem trgu prisostvovali sveti maši v staro slovenskem jeziku. Povabil nas je, naj obnovimo krstno obljubo, kar smo navdušeno storili in za sklep je zadonela lepa pesem Marija skoz življenje.

Zaključek evhar. kongresa v Monakovem

Prišla je nedelja in v naše veliko veselje lepo vreme. V vlaku so bile zadnje priprave, da bi se na kongresu čim lažje znašli. Celo pevsko vajo smo imeli po zvočnikih za latinsko mašo.

Veliko skrbi smo imeli, kako bomo prišli na Kongresni trg, ker je bila naša postaja celih pet km oddaljena. Skrbi pa so bile odveč.

Ko smo zapustili postajo, smo hitro vstopali na številne tramvaje, ki so nas odpeljali v sredo mesta. Tam smo zagledali veliko reko ljudi, ki je pobrala tudi nas s seboj in nas čez četrto ure pripeljala na kongresni trg. Ob devetih in pol, ob začetku kongresnih slovesnosti, smo že vsi sedeli na svojih prostorih. Kdor se je v reki zgubil, so ga našli skavti, ki so bili zaposleni na vsem prostoru in ga usmerili k njegovi skupini. Na kongresnem prostoru je bilo zaposlenih na tisoče skavtov in med njimi tudi štirideset skavtov iz Trsta, ki sta jih pripeljala na kongres gg. Zupancič in Gerdol. Ti so bivali v skupnem skavtskem taborišču in zadnje tri dni so pomagali pri vzdrževanju reda pri skupnih verskih manifestacijah, zlasti med italijanskimi udeleženci.

Silen vtis je napravil na nas čudovit red, ki smo ga srečali povsod. Kongresni trg je ogromen prostor, kjer je bilo zbranih milijon dve sto tisoč ljudi. Verjetno nihče izmed nas še nikoli ni videl zbranih toliko ljudi in jih tudi ne bo. Kaj to pomeni, si lahko približno predstavljamo, če pomislimo, da bi za tako množico morali zbrati na enem travniku skoro vse

prebivalce Slovenije. Kongresni trg je bil razdeljen v različne sektorje, večinoma po jezikovnih skupinah. Sredi kongresnega trga je kraljeval oltar, ki je bil postavljen na vrhu ogromnega stopničastega odra. Vsi udeleženci so imeli prost pogled na oltar. Po vsem prostoru so bili postavljeni zvočniki. Težko je povedati vsaj približno, kar je bilo na kongresnem trgu.

Točno ob napovedani uri so fanfare pozdravile prihod papeževnega legata kardinala Testa. Po vseh mestnih cerkvah so zvonili zvonovi. Oder se je napolnil s kardinali, škofi in drugimi cerkvenimi dostojanstveniki. Okrog oltarja je bilo na tisoče duhovnikov v paramentih. Kmalu nato smo zaslišali papežev govor v latinščini. Njegove besede so bile slavospev Evharistiji in evharističnemu življenju.

Pri evangeliju je imel daljši govor v nemščini papežev legat kardinal Testa. Razvil je misli, da je Kristus Gospod, Gospodar zemškega življenja in večnosti.

Pri darovanju so zastopniki vseh nadškofij na svetu prinesli simbolične darove za misijone. Ob tej priliki je prišla zelo do izraza vesoljnost Cerkve, ki obsega vse narode in vsa plemena. — Glavne kongresne slovesnosti so bile zamišljene tako, da bi lahko sodelovali vsi prisotni. Vsak romar je imel v rokah knjižico, kjer je imel celoten obred. Pri petju so sodelovali vsi. Takega množičnega sodelovanja pri službi božji gotovo še nikoli ni bilo.

Nekaj posebnega je bilo obhajanje na kongresnem trgu. 1200 duhovnikov se je razkropilo po kongresnem prostoru, da so obhajali prisotne. Vsakega duhovnika je spremljal skavt z belo zastavico. Vsakdo je lahko prejel sveto obhajilo blizu prostora, kjer je bil. Ves čas obhajanja se je vrstilo petje koralnih melodij.

Po sveti maši se je razvila po trgu evharistična procesija, v kateri so bili le kardinali, škofje in nekaj duhovnikov; kljub temu je bila dva km dolga. Ob straneh so procesijo spremljali dekleta in fantje z butarami cvetja na dolgih drogih. V procesiji sami pa je bilo več tisoč različnih zastav. Na posebej pripravljenem, v skratlat zagnjenem avtomobilu je bila monštranca, pred katero je klečal kardinal legat.

(Nadaljevanje na 2. strani)

Odhod slovenske romarske skupine preko glavnega trga Altöttinga proti postaji

NAŠ TEDEN V CERKVI

21.8. nedelja, 11. pobinkošina: sv. Ivana
 22.8. ponedeljek: Brezn. Srce Marijino
 23.8. torek: sv. Filip Benicij, spozn.
 24.8. sredo: sv. Jernej, ap.
 25.8. četrtek: sv. Ludovik, kralj, spozn.
 26.8. petek: sv. Zeferin, p., m.
 27.8. sobota: sv. Jožef Kalasankij

*

SV. JERNEJ, apostol, je bil doma iz Kane Galilejske, kjer je Jezus naredil prvi čudež, pri katerem je bil že Jernej navzoč. Jerneja je k Jezusu pripeljal Jezusov učenec, poznejši apostol Filip.

11. nedelja po Binkošti

Sv. maša krepi in poživlja našo vero v Boga in v Jezusa Kristusa. Apostol sv. Pavel nam v berilu priporoča zvestobo do Kristusovega evangelija in do velikih verskih resnic. Evangelij pa opisuje čudežno ozdravljenje gluhonemega. Glavni mašni nauki so sledeči:

1. *Živimo po evangeliju, da se zveličamo!* Prva in najvišja naša skrb mora biti rešitev in zveličanje naše duše. Ta nam mora biti vedno v spominu. Kaj namreč koristi človeku, če si ves svet pridobi, svojo dušo pa pogubi?! Več kot denar in bogastvo, več kot zdravje in blagostanje, več kot vsi užitki in zabave tega sveta, neskončno več velja večno življenje in večna blaženost naše osebe. A pot do večnega življenja, žal, ni znana vsem ljudem. Mnogi je še niso mogli spoznati. Mnogi so jo spoznali, a pozneje proustvoljno zapustili. Pot do večne sreče je razodeta in pokazana v sv. pismu in zlasti v Kristusovem evangeliju. To je tista nadvse dragocena in edino zveličavna pot, katero uči sv. vera. Hodimo po tej poti, da se ne pogubimo!

2. *Rabimo prav svoj jezik, govorimo lepo in pravilno! Bodimo*

Po Jezusovem vnebohodu je bila Jerneju dodeljena Perzija, da je tam oznanjal evangelij. Z velikim uspehom je deloval. To pa ni bilo vseh poganskih učenikov. Nahujskali so kralja Astijaga proti gorečemu apostolu.

Kralj ga je obsodil na najhušo smrt, ki je bila tam v navadi: že živemu so potegnili kožo s telesa in ga nato križali. Njegov grob je v Rimu, na otočku sredi Tibere, v cerkvi, ki je njemu posvečena.

Ali znaš pridobivati za dobro stvar? Kaj lahko najdeš in rešiš za Boga lep »bisera«. Kaj bi bilo z Jernejem, če bi ga ne bil Filip pripeljal k Jezusu?

zgovorni in sprejemljivi za Boga in za dobro! Jezik in sluh, vsi naši čuti in cela naša narava, vse to je božji dar. Stvarnik nam je dal te darove za dobre, ne pa za slabe namene. Dal nam je usta, da bomo lepo govorili in Njega slavili, da bomo molili in bližnjega osrečevali, učili, tešili in vedrili. Zatorej ne bodimo leni in nemi za Boga! Ne zapirajmo ušes, srca in duše pred Njim in Njegovo sv. milostjo! Ampak bodimo zgovorni in sprejemljivi za Gospoda, za božjo slavo in za dobro! Ne žalimo bližnjega!

3. *Bodimo vneti in navdušeni za Jezusa Kristusa in za dobro!* Zveličar je naš največji dobrotnik in najboljši prijatelj, vse ljubezni vreden. On zasluži, zahteva in želi vso našo ljubezen. Ne pozabimo ga nikoli, noben dan, nobeno uro! Ljubimo ga z vsem srcem, z vso dušo in vsemi močmi! On je naš Gospod in naš Bog, naš Kralj in Učenik, naš Rešitelj in Odrešenik, naš mogočni Pomočnik, naš Vi-ruh in naš Srečonosce. Njegova dobrota je neskončna, Njegova ljubezen brezmejna. Njegova sreča nepopisna in nesmrtna. Bodimo Gospodu hvaležni za prejete dobrrote! Bodimo vneti in navdušeni zanj! Ne bodimo skupuhi v ljubezni in navdušenju!

Liturgične spremembe glede svete maše in brevirja

Dne 25. julija je sveti oče izdal dekret, ki določa nekatere liturgične spremembe glede svete maše in duhovniške vsakodnevne molitve brevirja. Določbe bodo stopile v veljavo 1. januarja prihodnjega leta. Kakšne spremembe prinaša papežev dekret, pa še ni razglašeno. To bo v kratkem pojasnila obredna kongregacija. Iz dekreta je razvidno le to, da bo brevir malo skrajšan.

Nabirka nemških katoličanov

Nemška škofovska komisija je objavila, da je postna nabirka za boj proti lakoti in boleznim v svetu prinesla 43 milijonov menških mark, kar znaša 6 milijard 450 milijonov lir. Od lanskega leta se je nabirka povečala za 8 milijonov nemških mark. Komisija je že odobrila vsote za pomoč v Afriki, Indiji, Pakistanu in Južni Ameriki.

Novi prefekt kongregacije za širjenje vere

Po smrti kardinala Fumasoni Biondi-ja, ki je bil odgovoren za misijonsko delo Cerkve, je sveti oče imenoval za prefekta kongregacije za širjenje vere kardinala Agagianiana, ki je bil doslej proprefekt omenjene kongregacije.

Misijonsko navdušenje med holandsko mladino

Med holandsko delavsko mladino je veliko misijonsko zanimanje in navdušenje. Dne 6. julija je s posebnim zrakoplovom odpotovalo skupno s 67 misijonarji tudi 18 laikov v misijone v Kenijo, Tanganiko, Rodezijo, Ugando in Niassaland. Pridružili se bodo drugim 35 laikom, ki delujejo pri raznih delih v misijonskih deželah, predvsem pri graditvi raznih poslopij in cerkva. Do danes deluje že 52 žosistov v misijonih v Afriki, na Filipinih in v Pakistanu.

Verska brezbriznost

Na Švedskem ni več verska prenapetost ovirala za katoliško Cerkev, marveč verska brezbriznost, ki je zajela narod, tako je na nekem shodu katoliške skandinavske lige v Severni Ameriki izjavil škof msgr. Nelson, iz Stokholma. Odlične osebnosti

so prestopile v katoliško Cerkev, kar je med izobraženimi krogi ustvarilo prepričanje, da je prestop v katolicizem stvar nekaterih. V bližnji bodočnosti bo Cerkev na Švedskem nujno prosila pomoči katoličane po svetu za sodelovanje, je dejal škof, ker pričakuje novega zaleta v verskem prerodu naroda.

Spokorno romanje v Fatimi

Škof iz mesta Leiria, v čigar škofiji je Fatima, je poslal okrog 1700 škofom sveta posebno pismo, v katerem naznanja, da se bo 13. oktobra letos, na 43. obletnico zadnjega prikazovanja Marije trem pastirjem v Fatimi, vršilo veliko spokorno romanje. Pričakujejo da se ga bo udeležilo milijon vernikov. Romarji bodo ob molitvi rožnega venca peš šli iz Fatime do svetišča na kraju prikazovanj in bodo noč med 12. in 13. oktobrom prebili na prostem. Velike slavnosti na obletni dan se bodo vršile v duhu spokornosti, da bi se doseglo zavestno krščansko življenje, se spremenila Rusija in bi bil svetu dan veliki dar mira. Škof Pereira v pismu škofom sveta predlaga, naj bi se po vseh škofijah na svetu vršile podobne pobožnosti v isti namen. Škofom onstran železne zavese je bilo omenjeno pismo poslano v latinščini. Številni škofje so že odgovorili in naznačili svetišča, kjer se bodo vršile spokorne pobožnosti.

Katoličani v novi državi Mali

Kakor je znano, je pred mesecem nastala v Afriki nova država, znana pod imenom Federacija Mali, ki združuje dve bivši francoski koloniji, Sudan in Senegal. Površinsko je ogromna, saj ima poldrug milijon km² površine, prebivalcev nad 6 milijonov, večinoma muslimanov ali pogonov. Katoličanov je 164.000, ki so razdeljeni v osem cerkvenih področij: 4 v Senegalu in 4 v Sudanu, kjer jih vodijo Belie očetje. Krščanstvo je prišlo v te kraje sredi prejšnjega stoletja, najprej v Senegal in od tam leta 1888 v Sudan. Je pa kljub velikim težavam zaznamovati zadnjih deset let velik napredek: število katoličanov se je podvojilo, potrojilo pa število domačih duhovnikov. V Senegalu je en škof domačin. Vseh duhovnikov, ki se žrtvujejo v federaciji, je 266, redovnic 392, 700 pa katehistov, ki pripravljajo na krst nad 17.000 katehumenov.

Naj se ženska ne oblači po moško

Genovski kardinal Siri je pred kratkim razposlal vernikom svoje nadškofije okrožnico proti težnji, da bi se ženska oblačila po moško.

Kardinal ugotavlja, da se ta način oblačenja, ki je bil še pred kratkim neka predprava turistk, med ženskami vedno bolj širi.

1. Ne more se reči, nadaljuje kardinal, da je samo po sebi moralno slabo, če se ženske oblačijo v hlače, posebno še z ozirom na sedanjo žensko modo. Ta telo bolj odkriva kot pokriva. V tem pogledu so hlače navadno boljše kot sedanja ženska krila.

Toda ne gre samo za to, da obleka telo pokrije. Tudi ni točno, če kdo pravi, da hlače manj močno poudarjajo telesne oblike kot jih poudarjajo krila. Nasprotno je res.

Je pa še nekaj hujšega, če se ženska oblači v hlače, in sicer:

- a) taka noša kviri v ženski sami njeno žensko duševnost;
- b) kviri razmerje med moškim in žensko;
- c) uničuje v ženski njeno materinsko dostojanstvo pred lastnimi otroki.

A) Kviri žensko duševnost

Ženska, ki se oblači po moško, hoče posnemati moškega, z njim tekrovati, ker je močnejši, bolj neodvisen in bolj prost. V ženski se ustvarja miselnost: »Sem kakor moški!« Poleg tega sili obleka k ve-

denju in h kretnjam, ki so obleki prikladne. Že to jasno priča, da v ženski to moško oblačenje malič njeno žensko miselnost.

B) Kviri razmerje med ženskim in moškim

Razmerje med obema spoloma se ravna po nagonu medsebojnega nagnjenja. Bistvena podlaga mu je različnost, ki edina nudi možnost medsebojnega izpopolnjevanja. Če se ženska oblači po moško, ni ta različnost več izrazita. To pa kviri temeljni pogoj medsebojnega razmerja.

Toda pred nagnjenjem je še poprej sramežljivost. Ta spoštljivo in s svetim strahom brzda nagnjenje, da se ne da speljati v neprimerno vedenje. Različnost v obleki je v pomoč sramežljivosti, da se zadržuje nagon v pravih mejah. Enakost v oblačenju pa uničuje naravno obrambo sramežljivosti. Brez sramežljivosti je pa odnos med moškim in žensko ponižan do gole počutnosti, ki ne pozna obzirov in spoštovanja.

Izkušnja uči, da je ženska, kadar se je skušala enačiti z moškim, postala ne močnejša, ampak šibkejša.

C) Uničuje v ženski njeno materinsko dostojanstvo pred lastnimi otroki

Otroci nagnosko čutijo dostojanstvo in veličino svoje matere. Če razčlenimo prve notranje krize, ki jih preživlja otrok v predzvojni dobi, ko se mu začne odpi-

rati pogled v življenje, vidimo, kako se zapravlja pri njem spoštovanje do matere, če se mati oblači po moško. Odrasli radi pozablajo, da so otroci glede lastne matere zelo občutljivi. Prav bi bilo, da bi se zavedli strogih nagnoskih zahtev, ki jih imajo otroci do svojih mater. Kako globok in včasih grozen odpor povzroči v otrokovi duši spotalljivo vedenje matere. Prav te notranje krize povzročajo v njegovi duši kvarne gube za bodočnost.

Otrok ne ve, kaj je razkazovanje, lahkomišljenost, nezvestoba; čuti pa nagnosko, da je to nemoralno, in trpi.

Treba je dobro pretehtati globoke in trajne posledice pravkar navedenega, čeprav se zdi, da trenutno ženske v moški obleki še ne povzročajo vseh zmedenih javljanj nesramežljivosti.

Če se ženska duševnost skvari, je to osnovna škoda, in — če traja dolgo — nepopravljiva škoda za družinsko življenje, za zakonsko ljubezen in zvestobo ter za človeško sožitje.

Res je, da se kvirni učinki neprimerne noše ne pokažejo vsi v kratkem času, res je pa tudi, da počasi in podtalno slabijo in razkrajajo moralno življenje.

Ali je mogoča prava vzajemnost v zakonu, če je sprijena ženska duševnost?

Ali je mogoča prava vzgoja otrok v nežni dobi, kjer igra materin zdravi razum in plemenita duševnost tako važno vlogo, če je mati skvarjena?

Od kar civilizacija napreduje, je človeštvo vedno razlikovalo med moško in žensko naravo in njunimi različnimi nalogami. Kaj more pač dati otroku ženska, ki je pozabila na svojo žensko naravo in toliko časa nosila hlače, da se je popolnoma »znašla« v moški vlogi?

Iz vsega tega sledi, da je moška noša od strani žensk, če bi trajala, razdiralen element za ves človeški rod.

4. Logičen zaključek tehle izvajanj je, da se mora v vseh, ki nosijo odgovornost, vzbuditi prav resnična in stroga zaskrbljenost.

Obračamo se na vse župnike, na vse duhovnike in zlasti na spovednike, na assistente raznih verskih udruženj, na vse redovnike in redovnice, zlasti na vzgojiteljice. Jasno naj se zavedajo tega vprašanja. Ta zavest je važna! Vodila vas bo v boju proti tej razvadi. Ne smemo odnehati, češ, saj ni tako hudo, saj je to le razvoj človeštva, torej neizogibno, itd.

Človek prihaja in odhaja. Bistvene zahteve naravnega in večnega zakona pa se niso spremenile, se ne spreminjajo in se ne bodo spremenile.

So stvari, ki jih lahko preziramo, se jim rogamo, kolikor hočemo; toda zapostavljene in prezirane povzročajo smrt. So meje, ki jih zadržajo kakih filozofskih public teptamo, jih ne jemljemo resno, toda povzročajo pravo zaroto proti tistim, ki jih kršijo.

Zgodovina jasno uči s svojo strašno doslednostjo, da je vsako kršenje naravnega in večnega zakona božjega privedlo do poloma.

Od Heglove filozofije (dialektike) dalje smo poslušali prazne bajke. Mnogi so se jim prilagodili, čeprav le na zunaj, prav zato, ker so jih prevečkrat slišali. Ampak je res, da korakajo narava in resnica in z njima zakon neustrašeno naprej in uničujejo tiste naivneže, ki brez vsakih dokazov varujejo ve velike, nagle in korenite spremembe človeške narave. Odrod neredi, žalostne nestalnosti pa strahotna suhota in praznina v dušah ter presenečljiva porast zločinov. Iz teptanja večnih načel rastejo razvrane družine, uničena življenja, zapuščena ognjišča, pozabljeni starčki, degenerirani otroci ter končno obup in samomor.

5. Rekli smo, da pozivamo vse, katerim je namenjena ta okrožnica, naj se jasno zavedajo težko zaskrbljenega stanja tega vprašanja.

Naj vedo, kaj jim je govoriti v danem trenutku. Začnejo naj že pri deklicah v otroškem vrtcu. (Take deklice matere naj raje oblačijo v hlače).

Naj vedo, da ne morejo biti več strpni v tem pogledu, seveda brez pretiravanja. Nikar naj ne bodo tako šibki, da bi se zdelo, da soglašajo z opolzko modo, ki postavlja v nevarnost vsako moralno.

Duhovniki morajo biti v spovednici v tem oziru razsodni in odločni.

Ustvari naj se enotno nastopanje; sodelujejo naj vsi, ki imajo dobro voljo in pamet, da se ustvari močan obrambni jezik.

Nočemo zanikati, da stavi sedanje življenje vprašanja in kopiči zahteve, ki jih niso poznali naši pradedje. Treba pa je pibiti, da so vrednote, ki se morajo na vsak način rešiti. Razumnost, dober okus in fin čut rešujeta ta vprašanja na vreden in sprejemljiv način.

Tržaški in goriški Slovenci na evharističnem kongresu

(Nadaljevanje s 1. strani)

Prav ob koncu slovesnosti je bila zahvalna pesem, kateri smo se pridružili tudi mi, ker je melodija ista, kot je naša slovenska. Kongresni trg se je začel počasi prazniti. Mi smo kar na svojih mestih čakali in izpraznili svoje zaloge za kosilo. Pol ure po končanem kongresu, to je ob dveh, je bil trg že toliko prazen, da smo se počasi lahko usmerili proti cerkvi svetega Andreja, kjer smo bili zgovorjeni za skupno srečanje z ostalimi slovenskimi romarji iz raznih delov sveta. Prišli so vsi duhovniki, ki delujejo med slovenskimi izseljenci v zapadni Evropi, potem duhovniki iz Argentine, Brazilije, Severne Amerike, Kanade in morda še od drugod. Po kratkem pozdravu msgr. Škerla in g. Kunstlja iz Londona, smo imeli pete litanije Matere božje, zbor pa je zapel več Marijinih pesmi. Naše petje je povsod odlično spremljal prof. Filej. Ob treh je bilo vse končano in naše romarje je zajel mestni vrvež.

Romarji so se čutili zelo sigurne in so se razkropili na vse strani. Mnogi so našli priliko, da so obiskali bližnji Dachau, drugi mestne muzeje, spet drugi cerkve, živalski vrt in podobno. Nekateri pa so se zadovoljili, da so šli v kakšno mirno mestno klet in tam počivali ob vrču piva. Mesto je bilo zelo okusno okrašeno. Vsi ljudje so šli gostom zelo na roke. Vkljub naši bojazni, da se bo kdo v vrvežu zgubil, smo bili zvečer vsi na zapadni postaji in se zadovoljni vračali v Altötting. Zgubil se nam je le neki starejši mož, ki je zjutraj ostal v Altöttingu, a je čez dan šel kar brez dokumentov na svojo roko v München. Na srečo ga je našla policija in ga

izročila italijanskemu konzulatu v Münchenu. Naslednji dan nas je možiček dohitel v Salzburgu in se skupno z nami vrnil domov. V Salzburgu bi ga skoraj prišel čakati italijanski konzul, pa smo ga obvestili, da izgubljeni in zopet najdeni mož ne potrebuje tolike časti.

Istega večera ob 22^h smo videli v Altöttingu procesijo dunajskih romarjev, 700 po številu, s kardinalom Königom.

Slovo in pot domov

Prišel je ponedeljek in slovo. Pri jutranjih svetih mašah smo se poslovili od Marije, ob devetih smo se zbrali v baziliki svete Ane. Po poslovnih besedah kapucinskega gvardijana in openskega dekana msgr. Silvanija smo v procesiji odšli na postajo, polnih lepih vtisov. Opoldne smo dospeli v Salzburg, kjer smo ostali do desetih zvečer. Po kosilu smo z avtobusi odšli na ogled mesta, ki je zares lepo. Bili smo v Hellbrunn, nekdanji poletni rezidenci salzburških nadškofov. Razne vodne igre so prinesle med ljudi razigrano razpoloženje. Ko so nas avtobusi zložili v sredi mesta, je pa na žalost kmalu začelo deževati.

Poleg Lurda je bilo to eno najlepših skupnih romanj. Motilo je nekoliko slabo vreme. Lahko rečemo, da je bil uspeh romanja zelo dober. Skupnega romanja se je udeležilo 472 romarjev in še posebej 40 skavtov, ki so prišli s svojega taborjenja v Innsbrucku naravnost na kongres v München. Skupno torej 512 romarjev. Mirno lahko trdimo, da smo bili sorazmerno s številom slovenskega prebivalstva na Primorskem največje skupina inozemstva na kongresu.

Slovenski kongresisti pred cerkvijo sv. Andreja v Münchenu

ZAKONSKI OSNUTEK ZA SLOVENSKE ŠOLE V ITALIJI

Kot smo tudi v našem listu že poročali, je naučni minister izdelal načrt zakona, s katerim dobijo zakonsko odobritev šole s slov. učnim jezikom na Tržaškem in v goriški pokrajini. Sedaj smo besedilo tega zakona dobili v pogled in ga v slovenskem prevodu objavljamo v vednost naših bralcev. To je šele osnutek, ki mora priti šele pred parlament, da ga odobri. Parlament osnutek lahko spremeni na boljše ali na slabše; upajmo, da na boljše, kajti v osnutku sta dve stvari, ki nam ne ugajajo:

1. V zakonskem osnutku se popolnoma prezira dejstvo, da biva slovenska manjšina tudi v videmski pokrajini, to je v Slovenski Benečiji in v Kanalski dolini. Če tam zaradi izrednih razmer, v katerih Slovenci živijo, ni mogoče ustanavljati popolnih slovenskih šol kot na Tržaškem in Goriškem, bi morali ondotinim staršem nuditi možnost, da se njih otroci vsaj na učno materinega slovenskega jezika. Za to bi moral zakonski osnutek predvideti vsaj pouk slovenskega jezika v otroških vrtcih in v ljudskih šolah ter tudi v primernem številu srednjih šol. V Kanalski dolini imajo tak pouk nemškega jezika, zato bi morali imeti tudi pouk slovenskega jezika za otroke slovenskih staršev. Le tako bo Republika zadostila ustavnemu določilu, da štiti narodne manjšine.

2. Druga stvar, ki utesnjuje zakonski osnutek, je določilo čl. 2, ki pravi: »Šole (s slovenskim učnim jezikom) so pridržane italijanskim državljanom, ki pripadajo slovenski jezikovni skupini.« To določilo se lahko razlaga, da neitalijanski državljani slovenskih šol v Italiji ne morejo obiskovati. Taka omejitev se nam ne zdi v skladu z demokratičnim duhom italijanske ustave pa tudi ne z duhom združene Evrope, ki jo pomaga graditi tudi Italija. Če bi slovenske šole v Italiji smeli obiskovati tudi neitalijani, bi Italija nič ne izgubila, pač pa bi pri Slovencih veliko pridobila.

S temi popravki je naše mnenje, da bi Slovenci v Italiji novi šolski zakon z največjim veseljem lahko sprejeli. (Ured.)

Člen 1. - V otroških vrtcih, v osnovnih in srednjih šolah goriške pokrajine in Tržaškega ozemlja se pouk vrši v materinemu jeziku učencev.

V ta namen se v goriški pokrajini in na Tržaškem ozemlju poleg šol v italijanskem jeziku lahko ustanovijo šole s slovenskim učnim jezikom, in sicer tiste vrste, katere obsegajo šolske uredbe, ki so v veljavi.

Osnovne šole s slovenskim učnim jezikom ustanavlja in če treba ukinja predsednik republike s svojim odlokom na soglasni predlog ministra za prosveto in zakladnega ministra.

Nič se ne spremeni, kar zadeva bremenjena samoupravnih krajevnih edinic glede pouka.

Člen 2. - Šole, o katerih govori drugi odstavek čl. 1. člena, so pridržane italijanskim državljanom, ki pripadajo slovenski jezikovni skupini. Za vpis v šole s slovenskim učnim jezikom in za njih obiskovanje veljajo ista pravila kot za italijanske šole iste vrste.

Člen 3. - V osnovnih in srednjih šolah s slovenskim učnim jezikom je pouk italijanščine obvezen. Na stolice za italijanščino v srednjih šolah s slovenskim učnim jezikom se lahko dodelijo stalni profesorji italijanskih šol iste vrste.

Člen 4. - Urnike ter učne in izpitne načrte za vsako vrsto šole ali zavoda s slovenskim učnim jezikom potrjuje predsednik republike s svojim odlokom.

Člen 5. - Za pouk na osnovnih šolah v slovenskem jeziku v goriški pokrajini in na Tržaškem ozemlju se ustanovi pri vsakem od obeh šolskih skrbnikov poseben stavež osnovnošolskih učiteljev.

Mesta v omenjenih stavežih se podeljujejo po natečajih, katerih se lahko udeležijo kandidati slovenskega materinega jezika, ki imajo pogoje, ki se zahtevajo za vstop v splošne učiteljske staveže.

Osnovnošolski učitelji posebnih stavežev, o katerih govori ta člen, uživajo enake službene prejemke in enako službeno napredovanje kot osnovnošolski učitelji splošnih učiteljskih stavežev.

Člen 6. - Za nadzorno službo v osnovnih šolah s slovenskim učnim jezikom se šolska skrbništva v Gorici in Trstu poslužujeta osebja, ki popolnoma pozna slovenski jezik.

Člen 7. - Stalna mesta za vodstvo in učno osebje srednjih šol s slovenskim učnim jezikom v goriški pokrajini in na Tržaškem ozemlju se podeljujejo po natečajih, katere razpisuje minister za prosveto in skladu s pravili, ki urejajo to stvarino.

Natečajev, o katerih govori prejšnji odstavek, se lahko udeležijo kandidati slovenskega materinega jezika, ki imajo pogoje, ki se navadno zahtevajo za vstop v stavež.

Profesorji omenjenih srednjih šol uživajo enake službene prejemke in so deležni enakega službenega napredovanja kot profesorji italijanskih šol iste vrste.

Člen 8. - Diplome in potrdila o študiju, opravljenem v šolah s slovenskim učnim jezikom v goriški pokrajini in na Tržaškem ozemlju, se izdajajo v italijanskem in slovenskem jeziku.

Priznava se jim v vsakem pogledu ista veljavnost kot diplomam in potrdilom državnih šol v italijanskem jeziku iste vrste.

KONČNE IN PREHODNE DOLOČBE

Člen 9. - Za vse, kar ni predvideno v tem zakonu, se uporabljajo določbe, ki veljajo za pouk v osnovnih in srednjih šolah.

Člen 10. - Vlada republike je pooblaščen, da v teku šestih mesecev, potem ko stopi ta zakon v veljavo, določi število mest v stavežih slovenskih osnovnošolskih učiteljev v šolskih skrbništvih v Gorici in Trstu na osnovi veljavnih predpisov in vpoštevaje dejanske potrebe šolskih otrok, ki pripadajo slovenski jezikovni skupini.

Člen 11. - Pri določevanju števila stalnih mest v osnovnih šolah s slovenskim učnim jezikom na Tržaškem ozemlju se štejejo tudi mesta, ki dejansko že obstajajo.

V posebni stavež osnovnošolskih učiteljev, o katerem govori prejšnji člen, se vpišejo stalni učitelji, ki službujejo v teh šolah v času, ko stopi ta zakon v veljavo, in tudi osnovnošolski učitelji, sprejeti v stavež po določbi člena 12 zakona z dne 13. marca 1958 šte. 248.

Člen 12. - Potrjuje se določitev števila stalnih mest v posebnem prehodnem stavežu na srednjih šolah s slovenskim učnim jezikom na Tržaškem ozemlju, kakor jo je z veljavnostjo od 1. oktobra 1958 odredil vladni generalni komisar za Tržaško ozemlje na osnovi dejanskega stanja, obstoječih tisti dan, in po smernicah člena 1 zakonske odredbe z dne 7. maja 1948 šte. 1127; kar pa zadeva poverjena učna mesta, po smernicah, kot jih določa razpredelnica, priložena odloku predsednika republike z dne 8. junija 1949 šte. 405.

Ministrstvo za prosveto bo s svojimi odloki potrdilo tudi prednostnost sezname, ločene po predmetih, in imenovanja za mesta posebnega prehodnega staveža, katere je podelil isti vladni generalni komisar stalnemu učnemu osebju srednjih šol v slovenskem jeziku na Tržaškem ozemlju, ki ima pogoje, predpisane v zakonu z dne 13. marca 1958 šte. 248.

Člen 13. - Ob prvi izpeljavi tega zakona bo učno osebje navadnega staveža, ki je dodeljeno v službovanje na srednje šole s slovenskim učnim jezikom, na prošnjo in v mejah stolic in stalnih mest, določenih za vsako šolo, ter glede na predmet, ki ga poučujejo, nameščeno na stolice in meset, o katerih govori 1. člen odstavka.

Olimpijske igre 1960

V prejšnjih tednih smo videli, kako so se olimpijske igre razvijale od začetka, t. j. od leta 1896 pa do danes. Zadnja olimpijada je bila v Melbournu v letu 1956. Ne preostane nam sedaj drugega, kakor da pogledamo v Rim, kako se večno mesto pripravlja na sprejem skoraj 8000 atletov iz vseh delov sveta.

Ze štiri leta se Italija pripravlja na rimske poletne igre. Napori, ki jih je ta dogodek prinesel s sabo, so ogromni in CONI se jih je z veliko vnmom in pogumom lotil že leta 1956, takoj po koncu iger v Avstraliji.

Za to priložnost je bilo zgrajenih več serij popolnoma na novo postavljenih športnih stavb, ki s svojimi avangardističnimi strukturami predstavljajo res poglavje zase. Foro Italico in ozemlje E.U.R.-a zbirata večji del teh novih zgradb. Najbolj monumentalno delo vsega olimpijskega kompleksa je gotovo nova športna palača, delo arhitektov Nervija in Piacentinija. Zgrajena je bila z namenom, da bi se v njej vršile poleg športnih tudi kulturne prireditve, kakor umetniške razstave, koncerti, konference itd. Palača, okrogle oblike z zunanjim premerom 122 metrov, je zgrajena v železobetonu in že od daleč opozarja nase s svojo ogromno kupolo, ki je višja od tiste sv. Petra.

Olimpijski stadion je druga važna uredničev organizatorjev iger. Zgradba kot taka stoji že od leta 1953, toda letos so jo popolnoma prenovili in je sedaj krasen primer funkcionalne arhitekture. Dolg je 400 metrov, ima slačilnice za 1500 atletov in lahko sprejme 100.000 gledalcev.

Velodrom, ki leži tudi na ozemlju E.U.R.-a, je najbolj tipična in drzna zgradba te vrste. Mojsrsko so ga začrtali priznani italijanski arhitekti Righini, Ortensi in Ricci.

Atleti bodo tudi imeli na razpolago dve leseni 400 m dolgi progi, izdelani po Schurmanovem načrtu, katerih nagnjenost na ovinkih doseže višino 4,55 m. Prostora je za 20.000 gledalcev.

Nogometne tekme bodo prišle do svojeje bože na novem igrišču zgrajenem na temeljih starega stadia Torina, ki ima prostora za 50.000 oseb. Slačilnice so oprem-

ljene z vsem mogočim ugodjem. Od sob za masaže in prvo pomoč do tušev in kopalnih basenov.

Med najbolj ljubkimi uredničtvami pa zavzema prvo mesto mala športna palača, kjer bo našlo prostora 50.000 gledalcev in ki je bila postavljena iz samih prej izdelanih delov.

Za konec naj omenimo še plavalni stadion in ogromni kompleks novo zgrajene olimpijske mesta, ki bo služilo za bivališče vsem atletom zbranim v Rimu od 25. avgusta dalje.

Vse stavbe bodo po končanih olimpijskih igrh, vedno pod okriljem CONI-a, dodeljene raznim športnim ustanovam.

L. V.

Radio Trst A

Teden: od 21. do 27. avgusta 1960

Nedelja: 8.30 Poslušali boste... od nedelje do nedelje na našem valu. — 10.00 Prenos maše iz stolnice sv. Justa. — 12.00 Vera in naš čas. — 15.40 Vokalni tercet »Metuljček«. — 17.40 Operne arije in dueti. — 18.00 Turistični razgledi. — 22.10 Schubert: Godalni kvartet v a-molu, opus 29.

Ponedeljek: 18.00 »Pat Suzuki, ameriška japonska pevka«, predavanje. — 19.00 Odaja za najmlajše: »Ciganček«. — 20.40 Večer dunajske glasbe.

Torek: 19.00 Utrinki iz znanosti in tehnike. — 21.00 »Potovanje na Mars«, radijska zgodba; igrajo člani RO. — 22.00 Umetnost in življenje - M. Javornik: »Štideseti salzburški festival«.

Sreda: 18.00 Z začarane police - Marija Polak: »Ivo in Jagababa«. — 19.00 Nove afriške države: (7) »Kamerum«. — 21.00 »Madeži na soncu«, drama v treh dej.; igrajo člani RO.

Četrtek: 18.00 Predavanje: »Zakon pri Mohamedancih«. — 19.00 »Evropa-stop!« - Iz popotne beležnice mladega rodu. — 19.45 XVII. olimpijada. Posebno poročilo iz Rima. — 21.15 V spomin Roberta Schumanna. — 22.00 Iz sodobne književnosti - Martin Jevnikar: »Danilo Lokar in njegova knjiga - Leto osemnajstos«. — 22.15 Dalmatinske pesmi.

Petek: 18.00 Predavanje: »Antonin Novotny, predsednik češkoslovaške republike«. — 19.45 XVII. olimpijada. Posebno poročilo iz Rima. — 22.00 Znanost in tehnika: »Aerosoli«. — 22.15 Koncert pianista Marjana Lipovška.

Sobota: 15.00 Koncert operne glasbe. — 16.00 Znamenita dela starega veka - M. Pavlin: (6) »Mogočni relikvariji na Ceylonu«. — 18.00 Žena in dom. — 19.00 Slovenski književniki v pismih - M. Jevnikar: (7) »Fran Govekar«. — 19.45 XVII. olimpijade. Posebno poročilo iz Rima. — 20.40 Zbor Francé Prešeren. — 21.00 »Potovanje na Mars«, radijska zgodba; igrajo člani RO.

VPRAŠUJETE — ODGOVARJAMO

Zakaj Cerkev prepoveduje sežiganje mrličev?

T. A.

Cerkev ne prepoveduje sežiganje mrličev iz doktrinarnih razlogov. Bogu ni nič težje obuditi mrtvih, ki jih sežigajo od onih, ki jih pokopljejo. Zato Cerkev dovoli, da sežgejo mrliče, če je to potrebno za javni blagor, kot n. pr. ob hudih epidemijah.

Cerkev prepoveduje v normalnih razmerah sežiganje, ker je pokop stara navada v Cerkvi. Jezusovo telo je bilo položeno v grob. Prvi kristjani so tudi pokopavali mrliče, čeprav so jih pogani sežigali.

Pokop mrliča ima tudi vzgojni pomen. Sežiganje spominja na popolno uničenje človeka, dočim pokop v zemljo, kjer se telo razkroji po naravnih zakonih, spominja na seme, ki ga vržemo v zemljo, da priklje iz njega novo življenje. Vse to navaja na spoštovanje do teles mrtvih, zlasti umrlih kristjanov, ker verjemo v vstajenje.

V Franciji in Belgiji so ob koncu 19. stol. nastale kar cele organizacije, kjer so se člani obvezali, da jih morajo po smrti sežgati. Vse to je bilo delo framonov, ki so, kjer so le mogli, teptali odredbe Cerkev in druge navajali k temu. Cerkev je takrat odločno nastopila proti sežiganju, ker je prav sežiganje mrličev postalo eno izmed sredstev za širjenje brezboštva.

„Katoliški glas“ v vsako slovensko družino!

RAZNE NOVICE

Ujetniki v Dachavu

V Dachavu so med svetovnim evharističnim kongresom posvetili kapelico v čast trpečemu Kristusu na Oljski gori. Objavili so tudi statistiko jetnikov, ki so bili v taborišču ob zasedbi po zaveznikih. Takole so bili jetniki porazdeljeni po narodnostih:

Poljaki 14.994, Rusi 13.536, Ogrji 12.067, Nemci 6118, Francozi 5708, Italijani 3388, Litvanci 3250, Čehi 1975, Slovenci 1746, Hrvatje 818. V manjšem številu so bili še Albanci, Amerikanci, Arabci, Armenci, Belgijci, Bolgari, Kitajci, Danci, Angleži, Estonci, Finci, Grki, Holandci, Japonci, Kanadci, Letonci, Luksemburžani, Norvežani, Perzijci, Portugalci, Romuni, Švedi, Švircarji, Srbi, Slovaki, Španci, Turki. — Koliko pa jih je zgorelo prej v krematorijih, najbrž nihče ne ve.

Kapela v Dachavu bo opozorilo sedanjim in bodočim rodovom, kaj prinaša vojna in rasno sovraštvo.

350 tisoč Poljakov na Jasni gori

350 tisoč poljskih katoličanov se je na praznik Marijinega Vnebovzetja zbralo na Jasni gori, kjer že stoletja deli svoje milosti Censtohovska Mati božja. Kardinal Wyszynski je šel osebno na proti 8 tisoč romarjem iz Varšave ter jih je nato pri-

ca, ki so jo poznali v vsej Rusiji: »Pet miunt, kar bo trajalo deset let in še kakšen dan čez!«

Ko smo dospeli v Bebelovo ulico, so mi povedali, da sem aretiran, nakar se je izvršila temeljita preiskava: vzeli so mi čisto vse: uro, nalivno pero in celo rožni venec, ki mi ga je podaril sv. oče, ter svetiljnic, ki sem jo imel okrog vratu. To zadnjo pa so mi na koncu preiskave vseeno vrnili.

Vprašali so me nato še enkrat po imenu in priimku, nakar so me izročili nekemu stražniku, ki me je peljal v neko celico v pritličju. Tisti popoldan in celo tisto noč me potem niso več nadlegovali, še celo za to ne, da bi me vprašali, če hočem kaj jesti. Le pozno zvečer se je stražnik toliko ponižal, da me je vprašal, če hočem vode. Odgovoril sem mu, da nisem žejen, pač pa lačen, kajti bil sem popolnoma teščen od prejšnjega večera. »Kruha ni,« mi je stražnik strogo odgovoril, »in do jutri zjutraj ne bo nihče ničesar dobil.«

Odmaknil je nato električno žarnico ter zapahnil lino v vratih, skozi katero mi je govoril.

Tako mi ni kazalo drugega, kakor da sem se vdal v misel, da bom pač še eno noč teščen. Bilo je tudi mraz; vse je k temu pripomoglo: lakota, pomanjkanje postelje, malo tudi hladno vreme, ker so okna bila brez šip. Pač pa so bili v njih močni železni križi, za to se ni bilo treba bati.

Zmolil sem še rožni venec, na prste seveda ter si izprašal vest. Nato sem se ulegel na visok podstaneček ter se trudil, da bi na kakšen način zaspal. Toda skoro celo noč nisem zaprl oči, kajti bilo je zelo mraz, poleg tega me je mnogokrat zmotil tudi moj novi »angel varuh«, ki je vsako toliko prišel na vrata, odrinil lino ter posvetil v celico, da bi se prepričal, če sem še tam. Če sem tedaj dvignil glavo ter ga pogledal, me je vprašal: »Nje spiš? Počemu nje spiš?«

(Se nadaljuje)

Tržaški in goriški Slovenci zbrani pred znamenitim gradom Helbrunn v Salzburgu

Vohun iz Vatikana 14

Po spisu o. Petra Leonija
Prir. Mariza Perat

Iz cerkve v celico

Četrta povelikonočna nedelja je tisto leto padla na 29. april, na praznik sv. Petra mučenca. Tisto jutro sem šel v cerkev že zelo zgodaj, ker sem hotel pred mašo spovedovati. Ob 9^h bi bil moral potem maskevat p. Nikolaj, toda čudno, ob 9^h ga ni bilo. Upal sem, da pride vsaj za 11. uro, ko je bila peta sv. maša, toda niti takrat ga ni bilo zraven in tako sem moral vse sam narediti. Nisem pa več vedel, kaj naj bi si o vsem tem mislil.

Bilo je že proti 12.39, ko sem se vračal domov. Z mano je šel Stasik, najstarejši ženež strežnikov. Ko sem bil že skoro v naši ulici, se je nama približal neki človek, prijel Stanislava za roko ter ga odri- nil nekoliko vstran. Naglo sem se obrnil

ter zagrabil fanta za roko, rekoč: »Kam greš? Tu pri meni bodi!« Neznanca pa sem vprašal: »Kaj pa naj to pomeni? Ali mogoče temu fantu ni dovoljeno, da bi šel z duhovnikom po cesti?« Toda bilo je vse zaman. Zdelo se je celo, da me še slišal ni nihče. Poleg tega mi je bilo nerodno še to, da so mimoidoči zijali vame; oni pa je še govoril: »Ničevno, ničevno nje budjet. (Nič, nič se ne bo zgodilo.) Samo tja do onega ljudskega vrta gremo, pa bo.« Odšli smo torej dalje in tedaj sem malo pred sabo zagledal ustavljen avtomobil in poleg njega tri neznance, ki so očividno nekoga čakali. Proti volji sem se nasmehljal, kajti zdelo se mi je, da vidim razbojnika don Rodriga, ki so čakali na don Abbondija.

Šel sem torej naproti onim trem. Eden izmed teh me je takoj vprašal za ime in priimek, nato pa mi je odprl vrata ter me uslužno povabil, naj sedem, rekoč: »Gremo na poveljstvo; pet minut pojasnil in vse bo v redu.« Bila je to znana resni-

MARIJINO SLAVJE NA OPČINAH

Slovenski primorski katoličani se pripravljamo na naš največji praznik celega leta — na Marijino zmagoslavje, ki se bo vršilo na Opčinah v nedeljo 11. septembra.

Noben drug dan, nobena druga priložnost nas ne zbere v tako velikem številu, kot ta dan, in na to smo slovenski katoličani ponosni.

V tem času materializma, verske brezbrčnosti in brezboštva nas vabi vsako leto Ona, katero radi kličemo Mati in Kraljica. Tega vabila naj ne presliši nihče. Ona nas vabi, mi pa napravimo ta dan z našo masovno udeležbo velik in zmagoslaven, veličasten in nepozaben.

Marijino slavje na Opčinah je dan vere, dan velikega navdušenja. Že več let hodimo na Opčine, sedaj se čutimo dolžne, da gremo brezpogojno.

Na ta velik dan naj se pripravijo predvsem vse naše organizacije, naj bo njih zasluga, da bomo videli letos na Opčinah nove obraze.

Vsi so poklicani za to, da bo 11. september mogočen in veličasten dan.

Trst na avstrijskih sejnih

Posebno tržaško odposlanstvo se je udeležilo začetka Koroškega sejma v Celovcu, prve izmed treh takih prireditvev, na katerih naše mesto sodeluje z lastnim oddelkom.

Druga taka prilika je Dunajski velesejem, ki je v tem najpomembnejši, za njim pa oni v Gradcu, ki bo zaključil vrsto letošnjih gospodarskih prireditvev v Avstriji.

Sodbe tujih turistov o Trstu

Tržaška pokrajinska ustanova za tujski promet je izvedla povpraševanje pri italijanskih in tujih letoviščarjih, ki so se ustavili v hotelih prvega in drugega razreda v našem mestu in drugod na tržaški obali, okoli Sesslana in Devina pa tudi v hotelih tretjega razreda in gostilnah s prenočiščih. Tem razdeljujejo posebno vprašalnico v italijanščini, nemščini, angleščini in francoščini. Nanje naj bi napisali razloge, ki so jih privedli, da so šli na letovišče k nam, ter ugodne ali neugodne vtise, ki so jih dobili med bivanjem na Tržaškem.

Iz kolonije v Paularo

Prvega avgusta je odpotovalo iz Trsta v Paularo 100 slovenskih otrok. Zasedli so starodavni grad, ki jim bo prijeten dom za mesec dni. Po prvih dnevih orientacije so se otroci privadili kolonjskemu življenju in ga z navdušenjem sprejeli. Fantički so živi, »luščni« in, čeprav dajo svojim vzgojiteljicam veliko dela in skrbi, jih imajo vsi radi.

Vzgojiteljice so pridne in požrtvovalne in dajo iz sebe vse, kar morejo, da otrokom v vsakem oziru naredijo čim boljše in koristnejše v koloniji. Starši naj bodo brez skrbi, ker za otroke je v vsakem oziru dobro poskrbljeno. Zraka, hrane in zabave je dovolj. Otroci bodo prišli domov bogatejši na duši in na telesu. To je naš namen in trdno upamo, da bomo uspele.

Urad CRDA premeščen v Genovo

Holding Fincantieri, ki nadzira tudi tržaške ladjedelnice CRDA, je sklenil osredotočiti vse projektivne urade v Genovi. Zato bodo tudi tržaški projektivni urad CRDA v kratkem premestili v Genovo.

Ta novica je vzbudila med prebivalci Tržač, Gorice in Trsta ter zlasti še med delavci veliko nejevoljo. Goriški župan dr. Bernardis je poslal ministru Fanfaniju in ministru za mornarico protestno pismo, s katerim ju prosi, da bi preklcala to odredbo, ki bi tržaškim ladjedelnice zadala veliko škodo.

Misijonar č. g. Lado Lenček v Trstu

Misijonar č. g. Lado Lenček, ki vodi misijonsko pisarno za zvezo s slovenskimi misijonarji po svetu v Argentini, je na obisku v Evropi. Preteklo nedeljo in ponedeljek se je mudil v Trstu. V nedeljo je bil v Marijinem domu v ul. Risorta, kjer se je članicam tamkajšnje Marijine družbe zahvalil za molitve, žrtve in denarne prispevke za slovenske misijonarje. Z lepimi skioptičnimi slikami je orisal misijonsko polje slovenskih misijonarjev, zlasti misijonskega zdravnika dr. Janeža na Formiozi. V imenu misijonarjev je poprosil še za nadaljno pomoč.

Naslednjega dne na praznik Marijinega vnebovzetja pa je bil v rojanskem Marijinem domu. Njegovemu predavanju so družbenke sledile z zanimanjem, in trdnim sklepom, da bodo delo slovenskih misijonarjev tudi v bodoče podpirale.

Taki osebni stiki z misijonskimi sodelavci so zelo koristni, le škoda, da za-

radi velike oddaljenosti ne morejo biti bolj pogosti. Gospodu misijonarju želimo prijetno bivanje v Evropi, zlasti na Primorskem.

Barkovlje

† Aleksandru Ferluga v spomin

V soboto, 13. avgusta, dva dni pred velikim Marijinim praznikom, smo pospremili k zadnjemu počitku Aleksandra Ferluga. Nabralo se je veliko ljudi, zlasti mladine, fantov in mož, kot se to le malokdaj zgodi. Smrt mladega fanta, ki se je komaj začel odpirati življenju, globoko pretrese slehernega človeka. Zakaj je vendar Bog dopustil tako tragično smrt? Kdo je kriv, da je moral vesel in dober, pristno domač otrok v trenutku, brez vsakega odlašanja zatisniti oči? »Učenik, kdo je grešil, on ali njegovi starši, da se je slep rodil?« so vprašali učenci Jezusa o slepcu, ki je prišel k Održeniku, da bi spregledal. Jezus je tedaj odgovoril: »Ni grešil ne on ne njegovi starši, ampak da se razodenejo na njem božja dela.«

Sličen odgovor daje Gospod nam, dasi se nam zdi trd in skoraj nerazumljiv. Toda mi verujemo Njemu, ki je sam govoril na Oljski gori v temi trpljenja, zapuščen in izdan od vseh svojih najdražjih: »Moja duša je žalostna do smrti. Oče, vse ti je mogoče, vzemi ta kelih od mene; vendar ne, kar jaz hočem, ampak

Pregled plinskih napeljav je odkril okvare

Strokovnjaki, ki so v preteklem tednu pregledovali goriške plinske napeljave, so ugotovili več okvar na plinskih cevih. Ugotovili so uhajanje plina v ulici Orzoni, Carducci in Silvio Pellico. Občinski delavci sedaj te okvare odstranjujejo.

Duhovne vaje

za dekleta in za fante so se začele. Pri obojih je zadovoljivo število udeležencev. Molimo, da bi duhovne vaje dosegle bogat sad.

Rupa

Preteklo nedeljo se je pri nas zaključil krojni tečaj, ki ga je vodila v okviru organizacije CIMS (Centro Italiano Modellisti Sarti) iz Mestre gdč. Nada Pavletič iz Standreža.

Tečaj je trajal tri dobre mesece. Obiskovalo ga je dvanajst deklet iz Rupe, s Peči ter iz Gabrij. Dvakrat na teden so se v večernih urah zbirala mlada dekleta, oborožena s šestili in črtali, a tudi z dobro voljo, in se učila meriti, krojiti, rezati in sešivati. Sad njihovega napora in skupnega prizadevanja tako učiteljice same kakor tudi učenk, se je pokazal v o-kusni razstavi, ki so jo priredile ob zaključku, kamor je vsako dekle prispevalo najlepši in najbolj uspeši kos obleke ali perila. Tečajnicam so od veselja žarele oči in kar niso mogle dočakati trenutka, da so se odele v novo in se pred prijateljicami postavile, češ: To pa prihaja z razstave!

S šopkom cvetic, z mrlim prigrizkom in neusahljivo Durčkovno harmoniko so se dekleta poslovile od učiteljice z željo, da bi prihodnje leto smele obiskati še drugo stopnjo tečaja.

Na Sv. Višarjah maša v bizantinskem obredu

Na Sv. Višarjah bo v nedeljo 21. avgusta ob 11. uri sv. maša v staroslovanskem

ti!« In tedaj je šel prostovoljno v smrt, za nas. Zato vemo, da prihaja isti Gospod ob smrtni uri tolažit umirajočega, ki ga je klical na pomoč v življenju in je splošneval njegove zapovedi ter je veroval v božjo pomoč, ki nam je pripravila kraljestvo večnega življenja, ki je boljše od sedanjega.

Smrt mladih ljudi je pred Bogom še bolj zaslužna, zato ker je žrtev še večja. Je pa obenem trd opomin, klic Boga samega, naj varujemo našo mladino pred volkovi, ki opravljajo svoje tiho, a nič manj krvavo klanje v nedolžnih dušah in tudi telesih. Vsakdo bo dajal trd odgovor Bogu za zemsko in večno srečo svojih otrok. Starši pošiljajte svoje otroke k nedeljski službi božji in Vas bodo otroci razveseljevali v življenju! Pokojni Aleksander je zahajal k sv. maši in bil poslušen svojim najdražjim. Prepričani smo, da bo zato pri Bogu priprošnjak za vso našo barkovljansko mladino in živ zgled priprave na večno življenje. Gotovo se že raduje z Vnebovzeto, katere Sin pripravljala tudi njemu vstajenje v povečanem telesu, ki ga je moral v cvetu mladosti žrtvovati.

Gropada

Pripravljamo se na praznovanje opasila. Sv. Rok je že iz davnih časov nebeški zaštitnik naše vasi. Ta praznik nam je zelo pri srcu, saj se ta dan zgane vsak pаметen vaščan in pride k cerkveni slovesnosti. Upamo, da nam bo letošnje opasilo prineslo kaj novega. Kaj?

Cerkvica sv. Roka že dolgo časa čaka, da ji temeljito popravimo vsaj streho in strop. V ta namen sta bili sklicani že dve seji, a dejansko nismo napravili še nobenega koraka. Vzrok? Pomanjkanje denarja, a še bolj pomanjkanje zanimanja za tako važno stavbo, kot je cerkev v vasi. Medtem ko župnik išče poti do denarja in do sodelovanja, dobromisleči vaščani namigujejo, naj bi raje sezidali novo, večjo cerkev, ki bi morala stati na mirnejšem prostoru. Nekateri, ki bi upravičeno radi videli, da bi ljudje hodili redno vsako nedeljo k sv. maši in ne le tu pa tam ali vsakih 15 dni, so predlagali, naj bi zgradili eno samo cerkev za Gropado in Padriče, in sicer v bližini šole.

Kaj bomo ukrenili? Kdaj se bomo premaknili z mrtve točke? Upamo, da nam bo sv. Rok, ki ga bomo lepo počastili prihodnjo nedeljo, prinesel pametno odločitev in nas navdušil za skorajšnjo uresničitev.

Sv. maša bo ob 10^h; večernice z ofrom popoldne ob 3^h.

obredu, katero bo daroval novi doktor vzhodnega bogoslovja Stanko Janežič. Imel bo tudi kratko pridigo. Sv. obhajilo bo pod obema podobama. — Tržaški in goriški romarji bodo imeli priliko udeležiti se te sv. maše.

Bača pri Sv. Luciji

V Bači pri Sv. Luciji so na praznik Marijinega Vnebovzetja položili k večnemu počitku očeta duhovnika-mučenca Ludvika Sluge, g. Antona. Sinova tragična smrt je zrahljala njegovo zdravje in zadnja leta je veliko trpel. Vse življenje je bil značajan, globoko veren mož, ki je v tem duhu vzgojil tudi svoje otroke, štiri sinove, izmed katerih sta ga dva pozdravila že v večnosti, in hčerko Marijo. Kot železničarja ga je fašistična vlada pregnala v južno Italijo, kjer je preživel z družino več let. Po upokojitvi pa se je vrnil v svoj rojstni kraj, kjer si je postavil mal domček. Tu je živel z ženo in hčerko in se ob prebriskih spominih in neprestanem trpljenju pripravljal na smrt. Umrl je mirno in vdano, kakor umirajo naši verni slovenski ljudje. — Bog mu bodi bogat plačnik, preostalih pa tolažnik.

Tisoč let italijanskega jezika

V Florenci so odprli svojevrstno razstavo »tisoč let italijanskega jezika«. Razstava je v prostorih Osrednje ital. narodne knjižnice. Povod za to razstavo je dalo dejstvo, da letos obhajajo tisoč let, odkar je bil napisan prvi ohranjeni stavek v italijanskem jeziku. Nastal in ohranil se je v benediktinskem samostanu na Montecassinu. Obsega en sam stavek, ki ga je napisal sodnik iz Capue Arechisi, ki je moral razsoditi spor, čigava so nekatera zemljišča poleg samostana. Razsodbo je napisal v narečju, ki se je takrat tam govorilo; glasi se: »Kelle terre le possette parte Sancti Benedicti.« (Tiste zemlje so bile last sv. Benedikta). To je torej prvi

Prof. Emil Komel je umrl

V 86. letu starosti je v nedeljo 14. t. m. v Gorici umrl znani glasbenik prof. Emil Komel. Prof. Komel, splošno znani kulturni delavec, je neumorno deloval vse do zadnjih let, ko se je umaknil v zaslužni pokoj. Njegovo kulturno udejstvovanje je doseglo velik razmah že po prvi svetovni vojni, ko je vodil glasbeno šolo in razne pevske zborove. Odlikoval se je kot glasbeni vzgojitelj in komponist; dolga je vrsta od cerkvenih do umetnih pesmi, ki so zbrane po nešteti pesmaricah in zbirkah. Komponiral je pa tudi orkestralne skladbe, od katerih je bila marsikatera nagrajena. Bil je odlični organist in je nad 50 let igral pri sv. Ignaciju na Travniku. Tudi v letih najhujšega pritiska je ostal slovenski pesmi vedno zvest. Po drugi svetovni vojni je bil profesor petja na slov. srednjih šolah v Gorici. Več let je tudi poučeval na slovenski Orglarski šoli na Placuti, kjer je pripravljaval številne mlade organiste.

Na dan pogreba, v torek popoldne, se

je pred pokojnikovim domom na Placuti zbralo veliko število ljudi, ki so želeli pospremili pokojnega glasbenika na njegovi poslednji poti. Slovesna pogrebna svečanost je bila v travniški cerkvi. Tu in na pokopališču so mu peli razni zbori iz mesta in okolice. Ob odprtem grobu je orisal življenjsko pot pokojnika prof. Jelinčič iz Trsta, še pred njim pa se je č. g. Mazor poslovil od prof. Komela s sledečimi besedami:

Ob tem odprtem grobu, ki je zdaj zdaj sprejel vase telesne ostanke g. profesorja, smo mi vsi edini v veliki hvalečnosti do blagega pokojnika za vse zaklade duha in srca, ki jih je več kot pol stoletja poklinal našemu narodu in zlasti travniški cerkvi. Zato prihaja danes iz naših src vroča prošnja in velika molitev: naj sprejme njegovo dušo k Sebi najvišja Harmonija, neskončna Ubranost — Bog.

*

Zalujoči družini naše globoko sožalje

zapisani stavek ital. jezika. Ves ital. narod bo to obletnico slovesno obhajal.

Nadalje je na isti razstavi tudi prva slovnica ital. jezika, natiskana v Milanu leta 1517, ter prvi slovar, tiskan v Benetkah leta 1612.

Če primerjamo s slovenskim jezikom, smo mi razmiroma na boljšem. Prvi spomenik slovenskega jezika so znameniti »brižinski spomeniki«, ki so bili napisani kmalu po letu 970, torej komaj dobrih dvajset let za prvim tekstem ital. jezika; obsegajo pa precej več, namreč dva o-brazca splošne izpovedi in pa kratko pridigo o grehu in pokori. Prva naša slovnica so Bohoričeve Arcticae horulae iz leta 1584; prvi naš slovar je Megiserjev iz leta 1592, »Dictionarium quattuor linguarum«.

Tudi slovenski jezik ima torej zelo stare spomenike.

Molimo za naš rod

ZAHVALA

Romarski odbor za romanje v Altötting in München se prav lepo zahvaljuje vsem tistim, ki so na kakršenkoli način pomagali in prispevali, da je romanje lepo uspelo.

Se posebno se odbor zahvaljuje osebjem agencije CIT, ki je z veliko vztrajnostjo in skrbjo pripravilo vse potrebno za pot in oskrbo.

Za romarski odbor:
dr. Lojze Škerl

OBVESTILA

IZPITI IN VPISOVANJE. Ravnateljstvo Nižje šole (gimnazije) in Strokovne šole v Gorici javlja, da se bodo popravni izpiti pričeli v četrtek 1. septembra ob 8.30 s pismeno nalogo iz italijanščine in se bodo nadaljevali po vrstnem redu, ki je objavljen na oglasni deski šole v ulici Randaccio.

Tudi sprejemni izpiti se bodo začeli isti dan.

Vpisovanje v vse razrede obeh šol je že odprto in bo trajalo do 20. septembra; tega dne se bo nepreklicno zaključilo, zato naj vsi pohitijo. Vsa potrebna pojasnila daje tajništvo, ki je za občinstvo odprto vsak delavnik od 9. do 12. ure.

RAVNATELJSTVO državne Nižje industrijske strokovne šole s slovenskim učnim jezikom v Trstu (Rojan, ulica Montorsino št. 8/III. nadstropje) sporoča, da se vrši vpisovanje za vse razrede za šolsko leto 1960-61, vsak dan, do vključno 25.

ZAHVALA

Globoko ganjeni nad izrazi tolikega sočutja ob smrti našega dragega moža in očeta

prof. Emila Komela

se iskreno zahvaljujemo vsem. Predvsem se zahvaljujemo prečastiti duhovščini, ki je bila tako številno zastopana na pogrebu, č. g. Rijavcu za lepo pripravo na smrt, č. g. Mazoru za duhovno pomoč ob zadnji uri in za pretresljive besede ob odprtem grobu, g. dr. prof. Zorku Jelinčiču, ki se je od njega poslovil v imenu Slov. kulturne gospodarske zveze in zveze slovenskih prosvetnih društev iz Trsta in Gorice, pevcem »izpod Turna«, zborom iz Vrha, Dola, Poljan, Peči in Standreža, cerkvenemu moškemu zboru, za pretresljive žalostinke v cerkvi in na pokopališču, darovalcem vencev in cvetja, ter vsem, ki so dragega pokojnika v tako obilnem številu spremljali na njegovi zadnji poti.

Zalujoča žena Helena in hčerki Pavlina in Helena

Gorica, 17. avgusta 1960.

DAROVİ

Za Marijin dom v Rojanu: Družina U. bančič za obletnico mamine smrti 5.000; N. N. 5.000; Rustja 5.000; S. B. iz Ljubljane 5.900; Froschi Ivanka 2.000; N. N. 1.000; J. U. 1.000; Majcen J. ob rojstnem dnevu 1.000; N. N. po romanju v München 2.000; Mozetič Fani 1.000; N. N. iz Barkovlje 1.000; Kerševan Veronika 2.000; N. N. 1.000 lir. Bog plačaj!

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca trgovski L 20, osmrtnice L 30, več 7% davek na registrskem uradu.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Dr. L. DEL NERI

Kirurg-ginekolog

Specializiran na ginekološki kliniki univerze v Padovi.

Sprejema vsak dan od 16. do 20. ure in po dogovoru.

Piazza Tommaseo 9, tel. 5184 - Gorica

ZAHVALA

Dne 11. avgusta je po dolgi bolezni minila v Bazovici v 78. letu starosti draga mati

URSULA ŽAGAR vd. GRGIČ

Sporoča žalostno vest in jo priporoča v molitev

družina Racman - Grgič

Bazovica, 13. avg. 1960.